

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.337/2013/17.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év szeptember hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt az I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 5.B.901/2012/41. számú ítéletét az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

Az I. r, a II. r., és a III. r. vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi hivatkozását a 2012. évi C. törvény 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulataként jelöli meg.

A IV. r. vádlott esetében a garázdaság büntettét (2012. év C. törvény 339. § (1) és (2) bekezdés a/ pontja) társtettesként elkövetettnek minősíti.

A II. r. és a III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét egyaránt 2-2 (kettő-kettő) évre enyhíti, melynek végrehajtását 5-5 (öt-öt) évi próbaidőre felfüggeszti.

E két vádlottal szemben a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását mellőzi.

Az I. r. vádlott, illetve a II. r., a III. r. vádlott a végrehajtás utólagos elrendelése esetén a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

A IV. r. vádlott büntetését 150 (százötven) napi tétel - 1.000,- (ezer) forint napi tétel összegű - összesen 150.000 (százötvenezer) forint pénzbüntetésre enyhíti.

A IV. r. vádlottal szemben a pártfogó felügyelet elrendelését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. év június hó 18. napján kihirdetett 5.B.901/2012/41. számú ítéletével az I. r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete (Btk. 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulat) miatt 4 év

börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben elrendelte a Fővárosi Bíróság 14.B.204/2004/13. számú ítéletével jogerősen kiszabott 2 év börtönbüntetés végrehajtását.

A II. r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete (Btk. 170. § (1) bekezdés és (6) bekezdés I. fordulat) miatt 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A III. r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete (Btk. 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulat) miatt 4 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az I., II. r. és III. r. vádlottak által őrizetben, illetve előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésekbe beszámította.

A IV. r. vádlottat garázdaság büntette (Btk. 271. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a/ pont) miatt 1 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette, elrendelte a IV. r. vádlott pártfogó felügyeletét.

Rendelkezett továbbá a bűnjelekről, így részben elkobzásról, részben pedig megsemmisítésről.

Kötelezte a vádlottakat részben külön-külön, részben egyetemlegesen az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene az I. r. vádlott és védője, a III. r. vádlott és védője, valamint a IV. r. vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést, míg a II. r. vádlott felmentésért, a védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.832/2012/3. számú átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta és ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A bizonyítékok mérlegelését követően megalapozott tényállást állapított meg. Ezen tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényes a cselekmények minősítése is.

Helytállónak és arányosnak tartotta a vádlottakkal szemben kiszabott büntetéseket és az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem vesz részt.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen kifejtette, hogy a védelem a súlyos testi sértés büntetében a bűnösségét elismerte, azonban nem szúrta. Ennek megfelelően a cselekmény helyes minősítése az eredeti váddal egyezően súlyos testi sértés büntette, amely miatt viszont jóval enyhébb büntetést kell kiszabni. Sérelmezte, hogy a bizonyítási indítványát az elsőfokú bíróság elutasította, így részben felderítetlennek tartotta a tényállást. Összességében valamennyi enyhítő körülményre tekintettel a büntetés enyhítésére tett indítványt.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt megalapozatlanság miatt. Hiányolta, hogy nem került sor elmeorvosszakértő kirendelésére az ügyben. Nem tartotta elfogadhatónak az igazságügyi orvosszakértői véleményt, amely nem válaszolt arra egyértelműen, hogy álló vagy fekvő helyzetben szenvedte el a szúrt sérüléseket a sértett. Emellett vitatta, hogy az elsőfokú ítéletben helyes lenne az a megállapítás, hogy a vádlottak menekültek, mivel arra található adat az iratban, hogy elsétáltak a helyszínről, továbbá álláspontja szerint nincs bizonyítva az, hogy a II. r. vádlott tudott volna az I. r. vádlottnál lévő késről, illetve arról, hogy megszúrta a sértettet. Ebből kifolyólag nem is lehet társtettese a cselekménynek. Emellett a védő úgy nyilatkozott, hogy a „K” becenevű tanú is előkerült, aki vallomást tehetne az ügyben.

A védő a hatályon kívül helyezésen túl, másodlagosan a cselekmény eltérő minősítésére tett indítványt és csoportos garázdaság büntette miatt pénzbüntetés kiszabását kérte.

A III. r. vádlott védője írásban indokolta a fellebbezését, amelyet a nyilvános ülésen is fenntartott. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet nem adott számot arról, hogy milyen bizonyítékokra alapítva állapította meg az I., II. és III. r. vádlottak közötti szándékegységet, ekörben a tényállást hiányosnak és felderítetlennek, és ezért megalapozatlannak tartotta. Részletezte a bizonyítás anyagát, amelyből álláspontja szerint nem derül ki, hogy a III. r. vádlott szándéka a bántalmazáson túlmenő, súlyosabb sérülés okozására irányult volna, illetve nem bizonyított az, hogy az I. r. vádlott általi szúrásokat látta, vele szándékegységben cselekedett.

A védő álláspontja szerint a büntetés kiszabása körében a belső arányosság elve is lényegesen sérült azzal, hogy a szúrt sérüléseket okozó I. r. vádlottal azonos mértékben szabott ki büntetést az elsőfokú bíróság a III. r. vádlottal szemben. Nem tekinthető azonos súlyúnak az I. és a III. r. vádlott cselekvősége és azt is pontosítani kell, hogy a III. r. vádlott a tettlegességnek nem volt kezdeményezője. Nem értékelte továbbá kellő súllyal a III. r. vádlott javára a további enyhítő körülményeket sem.

Mindezek alapján a III. r. vádlott védője a korábbi fellebbezésen módosítva, elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt, másodlagosan az ítélet megváltoztatását kérte és a III. r. vádlott terhére garázdaság büntettének a megállapítását és ennek megfelelően a kiszabott büntetés lényeges enyhítését, illetve harmadlagosan a büntetés enyhítését kérte.

A IV. r. vádlott védője az enyhítésért bejelentett fellebbezését írásban is indokolta, azt a nyilvános ülésen fenntartotta. Eszerint eltúlzottnak tartotta az elsőfokon kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés büntetést, hivatkozva arra is, hogy az ügyész is mindössze pénzbüntetésre tett indítványt a IV. r. vádlottal szemben. Indítványozta, hogy az ítélőtábla nagyobb nyomatékkal vegye figyelembe a IV. r. vádlott javára az enyhítő körülményeket, kiemelve egyebek mellett azt, hogy az elszenvedett sérülései miatt súlyos árat fizetett a cselekményéért, illetve azt, hogy a

beismerő vallomása feltáró jellegű volt. A vádlott rendezett körülményei mellett indokolatlannak tartotta a pártfogó felügyelet elrendelését. Mindezek alapján enyhítő szakasz alkalmazásával pénzbüntetés kiszabására tett indítványt.

Az I. r. vádlott utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy megütötte a sértettet, azonban nem szúrta meg.

A II. r. vádlott elmondta, hogy csak dulakodás volt, azonban ütlegetés nem és kést sem látott, továbbá nem menekültek. Ártatlannak vallotta magát, a felmentését kérte.

A III. r. vádlott utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez. Annyit mondott a cselekménnyel kapcsolatban, hogy valóban odaszólt a sértettnek, aki azonban erre hozzájuk vágta a sörösüveget, majd kimentek lerendezni, de kést nem látott.

A IV. r. vádlott a nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, ez azonban nem akadályozta az eljárás lefolytatását.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi fellebbezések alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Megállapította, hogy a törvényszék eljárásában a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit megtartotta és szemben a védői érvelésekkel az ügyfelderítési kötelezettségének megfelelően eleget tett és valamennyi az ügy érdemi elbírálása szempontjából rendelkezésre álló és jelentőséggel bíró tény feltárta, a bizonyítékokat mérlegelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A vádlottak az eljárás során részben, legalábbis a dulakodást illető részében beismerő vallomást tettek, azonban az I. r. vádlott tagadta, hogy ő szúrta volna meg a sértettet, míg a II. és III. r. vádlottak pedig úgy nyilatkoztak, hogy nem volt tudomásuk a késről, illetve a szúrásról. Ezzel szemben a IV. r. vádlott részletes terhelő vallomást tett az I., II. és III. r. vádlottakra, bár azt nem tudta megjelölni, hogy ki szúrta meg konkrétan, azonban a vádlottak személye egyértelmű megállapítást nyert. A IV. r. vádlott szavahihetőségével kapcsolatban nem merült fel kétség, mint ahogyan a társaságában lévő tanúnak a vallomásával sem, akinek a vallomása alapján beazonosítható volt az I. r. vádlott személye, mint aki a késelést elkövette. Mindezen bizonyítékokat összevetve a további tanúvallomásokkal, az igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltakkal, kamerafelvételekkel, okiratokkal és a lefoglalt bűnjelekkel, amelyek között ott volt az I. r. vádlott tulajdonát képező kés is, amely az elkövetés eszköze volt, megnyugtatóan megállapítható volt a tényállás, illetve a vádlottak cselekvősége.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény - szemben a II. r. vádlott védőjének érvelésével -, nem tekinthető elnagyoltnak, az a szakma szabályainak megfelelően készült el, így az a megállapítása sem kifogásolható, hogy a szúrásokat a sértett

úgy álló, mint fekvő helyzetben egyaránt elszenvedhette. Ekként az igazságügyi orvosszakértői vélemény aggálymentes bizonyítékként volt értékelhető.

Egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával is az ítélet tábla, mely szerint szükségtelen volt elmeorvosszakértő kirendelése az ügyben, azt a bizonyítás anyaga nem indokolta.

A bűnjelekkel kapcsolatban legfeljebb annyit kell megjegyezni, hogy az ítélet indokolásában feltehetően tévesen szerepel az, hogy a III. r. vádlott elismerte, hogy az ő kése is lefoglalásra került.

A lefolytatott bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapvetően megalapozott, azt mindössze a nyilvános ülésen elhangzottak, illetve kisebb mértékben az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapozottan kell kiegészíteni, illetve pontosítani az alábbiak szerint:

- A II. r. vádlott a Szakosztálynak edzője. 2014. évben megszerezte az ökölvívó sportedzői szakképesítést jó vizsga eredménnyel. A II. r. vádlott korábbi munkahelyén dolgozik jelenleg is, logisztikus csoportvezető beosztásban, havi jövedelme 250.000-300.000,- forint. Az edzői munkából 70.000,- forint havi jövedelme származik. (SE igazolása, valamint a sorszámu bizonyítvány és a jövedelem igazolása alapján).
- A III. r. vádlott a Kft. alkalmazásában áll 2014. év április hó 21. napjától, mint fuvarszervező ügyintéző. A havi nettó jövedelme 150.000,- forint. (Kft. munkáltatói igazolása alapján).
- A III. r. vádlottat a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2012. év július hó 12. napján kelt és ugyanakkor jogerős 6.B.III.1154/2011/21. számú ítéletével csoportosan elkövetett garázdaság büntette miatt 250.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2013. év november hó 6. napján kelt és ugyanakkor jogerős 16.B.XII.608/2013/23. számú ítéletével garázdaság vétsége miatt 180.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. (A másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítvány alapján).
- Az ítéleti tényállást kiegészíti az ítélet tábla az 5. oldal második bekezdésében a kés méretével, így annak teljes hossza 20 cm, a penge hosszúsága 8,5 cm, szélessége 2,5 cm. (Az igazságügyi orvosszakértő által az elsőfokú tárgyaláson lemért adatok alapján).
- Kiegészíti továbbá az ítélet tábla az ítéleti tényállást azzal, hogy az elkövetés eszközét a nyomozó hatóság lefoglalta.

Ezen kiegészítésekkel, illetve pontosításokkal az elsőfokú bíróság tényállása mindenben megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapját képezi.

A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a törvényszék a vádlottak bűnösségére és törvényes az elkövetett bűncselekmények minősítése is.

Az elsőfokú bíróság megfelelő jogi érveléssel vetette el a cselekmény emberölés büntette kísérleteként történő minősülését, mindamellett a jogi indokolásból az is kitűnik, hogy az elhatárolás szempontjainak alapos vizsgálata nem volt nélkülözhető.

Az irányadó tényállás mellett helytállóan minősítette az I., II. és III. r. vádlott cselekményét társtettesként elkövetettnek a törvényszék, függetlenül attól, hogy a vádlottak közül csak az I. r. vádlott volt az, aki megszúrta többször a IV. r. vádlottat. A szándékegység megítélését illetően a bírói gyakorlat következetes, arra az elkövetés körülményeiből a vádlotti tagadások ellenére is megalapozottan lehet következtetést vonni. Ráadásul meg kell jegyezni, hogy a vádlottak cselekménye rövid megszakítással két részből állónak tekinthető, amely alapján viszont egyértelművé kellett, hogy váljon valamennyi vádlott számára az, hogy az I. r. vádlott már bent kést használt és ezt követően pedig kint is, a II. és a III. r. vádlott ennek tudatában, egyidejűleg bent és kint is ugyanúgy részt vett a IV. r. vádlott bántalmazásában.

Ugyancsak helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a IV. r. vádlott terhére a csoportosan elkövetett garázdaság büntettét, azonban a IV. r. vádlott elkövetői minősége helyesen társtettes, mivel a 4/2007. Büntető jogegységi határozat a csoportos garázdaság bűncselekményét elkövetők felelősségre vonásáról a I. pontban rögzíti, hogy a garázdaság bűncselekménye társas elkövetésének törvényi tényállást megvalósító alanyai önálló tettesek nem lehetnek. Az önálló tettesség akkor is kizárt, ha a csoportos elkövetés során egymás ellen lépnek fel. Jelen esetben a IV. r. vádlott az I., II., III. r. vádlottal szemben cselekedett, azonban cselekménye eszerint nem önálló tettesi.

A Fővárosi Törvényszék az ítélet meghozatalakor helyesen alkalmazta az elkövetéskori Btk.-t, azonban időközben hatályba lépett a 2012. évi C. törvény, az új büntetőtörvénykönyv, amely az egyéb rendelkezések változatlan volta mellett, a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozóan kedvezőbb szabályokat tartalmaz az I., II. és III. r. vádlottak esetében.

Így a vádlottak már a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsáthatóak, a korábbi háromnegyed rész kitöltésére vonatkozó szabályozással szemben. Erre tekintettel az új büntetőtörvénykönyv kedvezőbb elbírálást eredményez a vádlottakra nézve, így a Btk. 2. §-ára és a 4/2013 BK. véleményben foglaltakra figyelemmel az ítéletábra az I., II. és III. r. vádlottakra nézve kedvezőbb, elbíráláskori Btk.-t alkalmazta. Ennek megfelelően az I., II. és III. r. vádlottak terhére rótt bűncselekmény jogszabályi hivatkozása a Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulata. A vádlottak a Btk. 38. § (2) bekezdés a/ pontja alapján a büntetés kétharmad résznek kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

A IV. r. vádlott esetében ugyanezt a vizsgálatot kellett elvégeznie az ítéletábrának, mely alapján megállapítható, hogy annyiban enyhébb az elbíráláskori Btk., hogy a 33. § (4) bekezdése értelmében, mivel a bűncselekmény büntetési tételének felső

határa három évi szabadságvesztésnél nem súlyosabb, szabadságvesztés helyett, egyebek mellett, pénzbüntetés is kiszabható. Az elkövetéskori Btk. alkalmazása esetén mindez csak enyhítő szakasz kimerítésével volt lehetséges.

Ezért a vádlott cselekményét a 2012. évi C. törvény 339. § (1) és (2) bekezdés a/ pontja szerint kell megjelölni, melyet a IV. r. vádlott tártettesként követett el.

A törvényszék a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket lényegében helyesen számba vette, azonban az enyhítő körülményeknél a további időmúlást a vádlottak javára kell értékelni.

Részben egyetértett az ítéletábra a II., III. és IV. r. vádlottak védői által az ítélet belső arányosságára vonatkozó és a kiszabott büntetések enyhítését célzó fellebbezésekben foglaltakkal. Ennek megfelelően az ítéletábra nagyobb hangsúlyt fektetett a szándékegységen, illetve a tártettesi elkövetésen belül is arra, hogy az I. r. vádlott volt az, aki a két mozzanatú cselekmény során a szűrésokat végrehajtotta, míg ezzel szemben a II. és III. r. vádlottak cselekménye végig eszköz nélküli volt. A III. r. vádlott esetében tekintettel volt az ítéletábra arra a védői érvelésre is, mely szerint e vádlott, bár a verbális konfliktus kezdeményezője volt, azonban a tettelegesség elindítója már nem ő volt. A IV. r. vádlott esetében pedig nagyobb nyomatókat tulajdonított az elsőfokú bíróság által is felsorolt enyhítő körülményeknek.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábra a II., III. és IV. r. vádlottak esetében, figyelemmel a cselekményük tárgyi súlyára, a személyükben rejlő társadalomra veszélyességére, valamint a súlyosító és enyhítő körülményekre, lehetőséget látott a kiszabott büntetés enyhítésére, így a II. és III. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét a törvényi minimumban állapította, melynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdés alapján felfüggesztette. A IV. r. vádlott esetében pedig a kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés büntetést a Btk. 50. § (1) bekezdése szerinti pénzbüntetésre enyhítette, annak mértékét a (3) bekezdésben foglaltakra figyelemmel állapította meg. Ennek megfelelően a pártfogó felügyelet elrendelését mellőzte.

Az I. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés törvényes, annak enyhítésére nincs lehetőség.

Az ítélet egyéb rendelkezései szintén törvényesek.

A Fővárosi Ítéletábra a fentiekre tekintettel a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

Budapest, 2014. év szeptember hó 4. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 5.B.901/2012/41. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.337/2013/17. számú ítéletében írt változtatás mellett az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottakkal szemben a mai napon jogerős és a II. r., a III. r. vádlottakkal szemben a fel nem függesztett részében végrehajtható.

Budapest, 2014. év szeptember hó 4. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:
tisztviselő